

8°

Philol.

2313

W



8° Phildt 2313.

Elementale.

W

0

VLL

35.6

416 224 418 800 17



W8 Phil. 2313

11

ELEMEN

TALE INTRODV^S
ctorium in Nominū, et Ver
borū declinationes Græcas,
præterea & alia quædā iam
addita, quæ legendo, studios
siss. quisq; Lector facile
deprehendet.

ITEM

Hieronymi Aleandri Mot
tensis tabule, sane utiles Græ
carū musarum adyta cōpen
dio ingredi cupientibus.

Bibl. Acad. Ingolst.



LITERÆ QVÆ MVLTH
 plicibus figuris scribunt apud Græ
 cos, sunt quatuor & uiginti.

Α α	Ἄλφα	Alpha	a
Β β	Βῆτα	Vita	b
Γ γ	Γάμμα	Gamma	g
Δ δ	Δέλτα	Delta	d
Ε ε	Εψιλόν	Epsilon	e
Ζ ζ	Ζήτα	Zita	z
Η η	Ἵτα	Ita	longum.
Θ θ	Θήτα	Thita	th
Ι ι	Ιῶτα	Iota	i
Κ κ	Κάππα	Cappa	c
Λ λ	Λάμβδα	Lambda	l
Μ μ	Μῦ	My	m
Ν ν	Νῦ	Ny	n
Ξ	Ξῖ	Xi	x
Ο ο	Ομίκρον	Omicron	o
Π π	Πῖ	Pi	p
Ρ ρ	Ῥῶ	Rho	r
Σ σ	Σίγμα	Sigma	s
Τ τ	Τᾶῦ	Taf	t
Υ υ	Υψιλόν	Ypsilon	y
Φ φ	Φῖ	Phi	ph

hoc est a breue

a ñ

X	X	χ	Chi	ch
‡	†:	ѣ	Psi	pf
Ѡ	ѡ	Ѡμέꙗ	Omega	o magnū.

DE DIVISIONE LITERARVM

Hæ literæ quatuor & uiginti, in duas partes diuiduntur, in uocales & consonantes.

Vocales sunt septē. A α E ε H h I i Y y O o Ѡ ѿ.

Quæ trifariam diuiduntur. In mutabiles, & immutabiles. In longas, breues, & ancipites.

In præpositiuas, & subiunctiuas.

Mutabiles, α & ο. Ita appellatæ, q̄ in uerborum præteritis mutantur. ut. α & ε in κ. Et ο in ω, ut ἀνύω, in præterito. ἔνυομ, ἐλεέω in præterito ἔλεεον. ὄνομάζω, in præterito ἄνόμαζον. ut patet de incrementis.

Immutabiles, κ i υ ω. Dictæ, q̄ in præteritis non mutent. ut ἔκω ἔκωμ, ἔξευω ἔξευον &c.

Vocales semper longæ duæ, κ & ω.

Vocales semper breues, ε & ο.

Ancipites seu communes tres, α i υ, quæ possunt esse breues, & longæ.

Præpositiuæ uocales sunt, α & ε κ ο ω. Ita dictæ, quoniam subiunctiuis præpositæ diphthongos faciunt.

Subiunctiuæ, & v. Quoniam præpositi
uis in constitutione diphthongorum suppos
nuntur, Ex α & ι, fit diphthongus αι. Ex ε
& ο, fit diphthongus ει. ut paulo mox patebit.

¶ Ex uocalibus diphthongi fiunt. Quarū
aliæ propriæ, aliæ impropriæ sunt.

Diphthongi propriæ sunt sex. Quæ ex uo
calibus hoc modo constituuntur.

ΑΙ αι ἀλφα ἰῶτα Alpha Iota.

ΑΥ αυ ἀλφα υψιλὸν Alpha ypsilon.

ΕΙ ει η ε εἰῶτα E iota.

ΕΥ ευ ον ε υψιλόν Epsilon.

ΟΙ οι ο ιῶτα O iota.

ΟΥ ου ου ο υψιλόν O ypsilon.

Et hæ ἐνθωνοι, hoc est benesonæ dicunt.

DE DIPHTHONGIS IMPROPRIIS.

Diphthongi impropriæ itidem sex sunt.

Α ἀλφα μετὰ τοῦ ἰῶτα ὑπογεγραμμένα.

id ē, Alpha cum iota subscripto, sic α.

Ι ἰῶτα μετὰ τοῦ ἰῶτα ὑπογεγραμμένου.

id ē, Ita cum iota subscripto, sic ι.

Ω ωμέγα μετὰ τοῦ ἰῶτα ὑπογεγραμμένα.

id ē, Omega cum iota subscripto, sic ω

Υ υψιλόν μετὰ τοῦ ἰῶτα προστέγαμμένου.

id ē, Ypsilon cum iota adscripto, sic υ. y.

ԵՍՈՒ ՅԱՄԷՐԱ ՍԻԼՈՒ

id ē, Omega ypsilon, sic wu.

κυ οὐτα υψιλόν. id est, Ita ypsilon, sic κυ.

Quarū tres sunt ἀφωνοί. i. aphonæ, & ω. Et
tres sunt κακόφωνοι. i. male sonæ, κυ & ωυ υ..

De consonantibus.

Consonantes decem & septem sunt, β γ λ
 δ θ κ λ μ ν ξ ω σ τ ϕ χ . Quæ diuiduntur
in mutas, & semiuocales.

Mutæ sunt nouem, $\beta\gamma\lambda\kappa\pi\tau\theta\phi\chi$.
Quæ diuiduntur in tres partes, In tenues, as-
piratas, & medias.

Tenues sunt tres, κ π τ.

Mediæ item tres, B 2 f.

Aspiratæ rursus tres, θ φ χ.

Tres tenues κ π τ habent suas aspiratas,
θ φ χ. Medias uero, β γ δ.

Quæ tantā habent inter se cognationē, ut
tenuis sœpe transeat in aspiratam & mediā.
Itē aspirata in tenuē, mediāq;. Rursus media
in tenuē, atq; aspiratā. Quod facile exemplis
patet, & in fine dictionis sequente uocali aspis

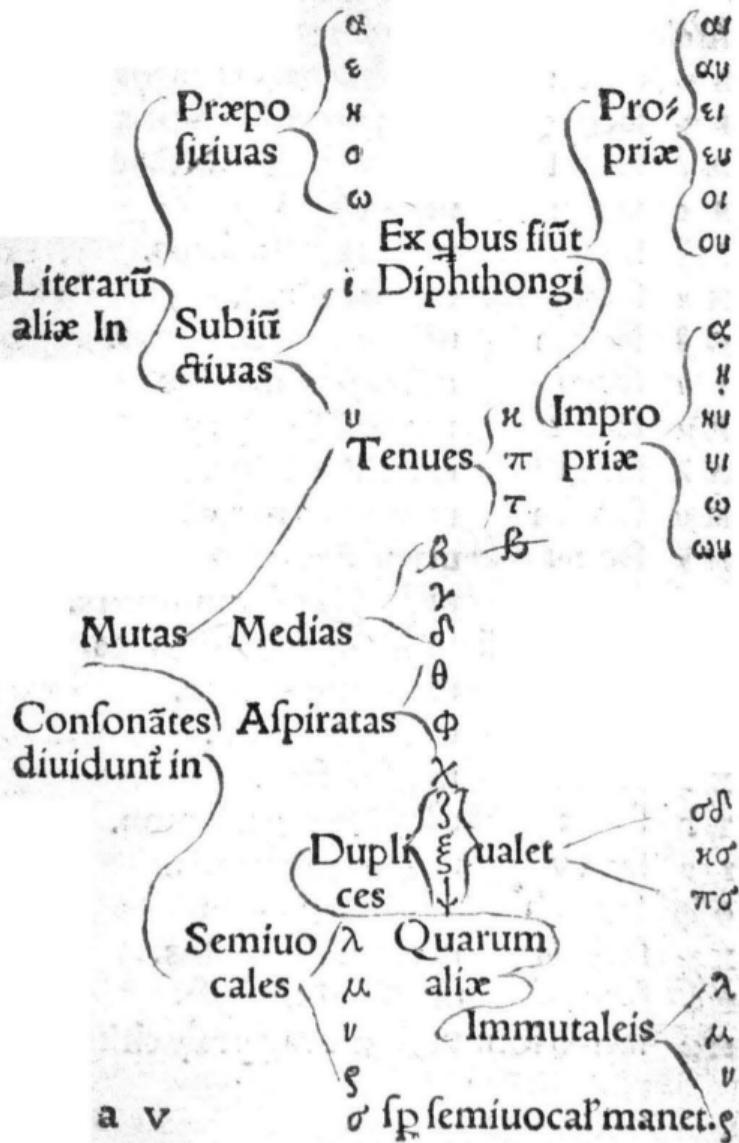
rata, transit in suā aspiratam χ. ut οὐχ οὐτῶς
δι pro οὐκ ἴσην οὐτῶς. τ̄ transit in θ sequēte
uocali aspirata. οὐδὲ ισθαι θέρηα p οὐδεὶσθαι
τείρηα. π̄ sic transit in φ. ut οὐφέμ pro οὐπόεμ.
Quæ transmutatio per pulchre etiā deprehen-
ditur in cōiugationibus uerborū. Nam ideo
prima coniugatio Barytonorū habet φ an-
te & in præterito, quia in præsenti est ω tenuis
is. uel β media, uel πτ, uel ipsum φ. ut λείπω
λέλεφα, λείω λέλεφα. In futuro uero ↓. quæ
ualet πσ. a β π φ πτ in præsenti, ut τύψω pro
τύπσω. Eodem modo secunda coniugatio
Barytonorū ideo habet in præterito χ. quia
in præsenti est γ media. uel κ tenuis, uel κτ,
uel ipsum χ. ut λέγω λέλεχα τλέκω τέπλες
χα τίκτω τέτχα. In futuro uero transeunt in
ξ. quia idem est quod κ tenuis, & σ, est enim
ξ κσ. ut λέξω pro λέκσω.

Mediæ in præteritis passiuis pro aspiratis po-
nuntur ante μαι. γ enīm pro χ, ut λέλεχα λέ
λεγμαι. β pro φ, ut τέτυφα deberet esse passi-
uum p̄teritū τέτυθμαι. sed quia ante μ non
admittitur β, transmutatum est β in μ, ut τέ
τυμαι pro τέτυθμαι. γέγαμαι pro γέ
γαθμαι. Etiā mediæ in aspiratas sic transeunt.

λέλεγμαι ἐλέχθυμ ubi γ in χ transit, τέτυμ
μαι pro τέτυβμαι, ἐτύφτυμ β in φ. Mediæ in
tenues. λέλεγμαι, λέλεκται, ubi γ in κ transit.
τέτυμμαι pro τέτυβμαι. τέτυπται, β in π.
Et sic in alijs multis declinationibus.

Semiuocales sunt octo, ȝ ε ↓ λ μ ν ο.
Quæ diuiduntur in duas parteis. In duplis
ces, & in immutabileis. Duplices sunt tres.
ȝ ε ↓. Sic dictæ, quoniam unaquæcꝫ illa
rum uim habet duarum consonantium. ȝ ua
let σδ̄, ε ualet κσ̄, ↓ ualet πσ̄. Immutabiles
quatuor sunt, λ μ ν ο. Sigma semper ma
net semiuocalis. Et ita sunt appellatæ, quo
niam nunquā mutantur in declinationibus
nominum, νέσωρ νέσωρ. uerborum ↓άλ
λω in futuro ↓αλῶ.

Vocales	trifariam	diuiduntur.	In	Longas	κ	ω
				Breues	ε	ο
			In	Comunes	α	υ
				Mutabiles	α	ε
			In	Immutabiles	κ	ι
					ω	υ



De potestate literarum omnium.

A α	facit a	ut Ἀγαθὸς agathos, ἄλλα alla
B β	facit u	ut Βάρβαρος uaruaros εαεαι
Γ γ	facit g	ut γεγραφα geographa (uaue
Δ δ	facit d	ut Δαιδαλος dædalos.
Ε ε	facit e	ut εγω ego.
Ζ ζ	facit z	ut Ζαθεος zatheos.
Η η	facit i lon.	ut φην phini.
Θ θ	facit th	ut Θάνατος thanatos.
Ι ι	facit i	ut Ιακχος iacchus.
Κ κ	facit c	ut κοριδωρ Corydon.
Λ λ	facit l	ut Λαλος lalos.
Μ μ	facit m	ut μορμω mormo.
Ν ν	facit n	ut ναι næ.
Ξ ξ	facit x	ut Ξανθότριξ xanthotrix.
Ο ο	facit o puū	ut Ουελίσκος oueliscos.
Π π	facit p	ut Πάππα pappa.
Ρ ρ	facit r	ut ρομι rhomi.
Σ σ	facit s	ut σαρξ sarx.
Τ τ	facit t	ut Τάλαντον talanton.
Υ υ	facit y	ut Ύμνος hymnos.
Φ φ	facit ph	ut Φίλος philos.
Χ χ	facit ch	ut χεισος Christos.
Ϛ ϵ	facit ps	ut ριξ psix, φε pse.
Ѡ ω	facit o lon.	ut ωκα oca, χιτων chiton.

De potestate diphthongorū proprietate.

- AI ae facit æ, ut αἰγίς ægis.
AY au facit af, medium inter b & f, ut ἄυλη.
EI ει facit i longum, ut χεῖχ chir. Eis
is, εἰκῶν icon.
EY ευ facit ef, medium inter b & f, ut εὐρε
efge, θήσευς thiseus.

OI oi facit i longum, ut οἴμι imi.

OI ou ου facit u uocalem, ut οὐκοῦν ucun.

De potestate diphthongorū impropietate.

- ᾳ cum iota subscripto facit a, ut ἀδω ado.
ῃ cum iota subscripto facit i longum, ut τῇ
μούσῃ ti musi.

ῳ cum iota subscripto facit o longū, ut ὠε
λινωδία palinodia. Veteres uero nō sub
scribebant iota, sed adscribebant sic, τῷ.
αὐτεία, το ξενία, τῇ. μούσῃ. ti musi, Ταξω
δία. tragedia. Quod in codicibus antiq
uis licet uidere, minore tamē iota.

ῃ u, η cum iota adscripto facit i longū,
ut ἑρπυΐα harpyia.

ῃ uu facit if medium inter b & u cons
sonantem, ήνδα ifda.

ஓI wu facit of medium inter b & u cons
sonantē, ut ὠυτὸς ostos pro a αὐτὸς.

Quemadmodum literæ ac diphthongi
Græcæ in latinum transferantur.

A mutat in a, ut κάλαθος calathus. Interdū in e, ut τάλαντον talentum. Item in i, ut κάρας σφορ canistrū. Itē in o, ut κάρυλος corylus. Et in u, ut ἱερακλῆς Hercules. hyperthesi ꝑ n. Et in æ diphthongū, ut Ἀσκληπιός Aesculapius. B mutat in b, ut φοῖβος Phœbus. Aliquādo in p, ut βαθέαι papæ, quanꝝ et Græci ωαπά dicunt. Itē in ph, ut τρίαμβος triumphus.

r mutat in g, ut γένος genus. Vertit̄ etiam in n, ut ἄγγελος angelos, Δίφθογγος diphthōgus, ἄγκυρα ancora, ἀγχίσκη Anchises, ἄγκη spinx. In his dictionibus que apud Græcos cōmutarunt γ in r, sequentibus γ & χ ἔ, quos niam ante prædictas literas non admittitur & apud Græcos, mutatū est in γ, quod Romanī rursus in n cōmutarunt. Et si antiqui græcam orthographiam obseruantes, aggelus, diphthoggus scribebant per duplex gg.

Δ mutatur in d, ut Διδώ Dido. Interdū in b, ut Διγ̄ bis, & in l, ut ὁδίασεν Vlysses. Sic apud nos d & l sibi inuicem cedunt, ut sedes sella, & hoc in compositione.

E psilon mutatur in e breue, ut ἔγω ego.

Τέταρτης genesis.

Ζ remanet, ut ζέφυρος zephyrus. Interdum mutatur in geminum ss. ut μάζα massa. ως ηίξω patrislo.

Η mutatur in e longū, ut οὐκελόπη penelope. Interdum in a longum, ut μήτης mater, φήμη phama. Item in æ diphthongon, κηρός cæra, σκηνὴ scæna, ἡθικὴ æthica.

Θ mutatur in th aspiratum, ut θρήνη thrace, θυρσὸς thyrsus. Interdum in suam tenuem, id est t, ut θείαμβλος triumphus. Item in suam medium, id est d, ut θεός deus, θεὰ dea.

Ι mutatur in i, modo longū, modo breue, ut ἀγχίσκη Anchises, νεσορίδης Nestorides.

Κ mutatur in c, ut κάκος cacus. Interdum in suam medium, id est g, ut κώβιος gobius, κύκνος cygnus, quanç & cycnus dicimus. Item in p, ut λύκος lupus.

Λ mutatur in l, ut ωάλλας Pallas, λύξα lux, λύξ lux.

Μ mutat in m, ut γραμματικός grāmaticus σέμμα stemma, μελπομένη Melpomene.

Ν uertitur in n, ut νύξ nox, ναῦς nauis, νῆσος uertitur in x, ut ξενοφῶν xes (ιε) nais, nophon, ξένιος xenion.

De mutatione literarū Græcarū in latinas.
ο micron mutatur in o breue, ut ὄλυμπος
olympus. Item in u, ut ὄδυσσευς Vlysses. Sed
frequēs mutatio est ο in υ in fine dictionis, ut
κύπρος cyprus, ὅμηρος Homerus ἰλιον iliū.
Interdum in e, ut γόνου genu, πόδε pes, ἀλέξανδρος
alexandros Alexander, κάπρος caper.

π mutat in p, ut πασιφάη Pasiphae. Inter-
dum in suā aspiratam, quae est apud nos ph,
πρόπαιον trophæum. Itē in suā medium, quae
est apud nos b, ut πύξος buxus ἄραβι arabs.

ρ mutat in r, ut ρήτωρ rhetor. Vbi sciendū,
omnē dictionē, quae apud Græcos, scribitur
per σ in principio dictionis, apud nos trans-
ferri cum aspiratione, ut Ρέα Rhea.

Σ uertitur in s, ut σίσυφος sisyphus. Inter-
dum in x, ut σίαξ aiax, πίστης pistrix. Item
in τ, ut σὺ tu, σὲ te.

τ mutatur in t, ut τροία Troia, τάνταλος
Tantalus. Inuenitur etiam mutatum in s, si-
gma præcedente ὄστα ossa.

ꝝ plerūcꝝ remanet. ut ἱερώνυμος Hierony-
mus, σύνώνυμος synonymū. Transit etiam in
υ, ut ῥώμαλος Rhomulus, πύξος buxus, σύγ-
sus, μῆτ, τύλη tule.

¶ uertit in ph, ut Φιλόσοφως philosophus.
Aliquando etiam in f. ut φυγὴ fuga, φάντα
ma. Item in suam tenuem, ut σφαῖρα sphæra.
Et in suam medium, ut ἔμφο ambo.

x mutat in ch, ut χρύσες Chrieses, χρυσόσοι
μοις Chriostomus χριστὸς Christus. Quæ lis
tera q̄a habet figurā x nostri, sunt qui putant
cū sic scribitur xps, per x & p scribi literas la
tinæ. cū ea quæ x uideſt, sit χ. & quæ uideſt p,
sit ȝ. Et quanq̄ fere semp legim⁹ in sacrīs līris
Christus sic scriptum xps, Grēce tñ scribatur,
cum sic scribit. Latine uero scribendū est per
ch, sic, Christus. uel sic breuius, Ch̄s. Eodem
modo decipiunt in IHS, credentes esse aspira
rationē hanc līram H, cum sit Ita græca uoca
lis, quæ apud nos in e longū frequentius mu
tatur, ΙΗΣΟΥΣ Iesus. Item quia Græci etiā sic
scribunt Ita ȝ, quod est simile nostræ aspira
tioni, latine sic scribitur IHS, quod imperiti
per aspirationem scribi existimant.

Quoniā in sermonem de aspiratione incidī
mus, illud annotatione dignum existimauis
mus, Acceptam esse aspirationem nostram
ἀπὸ τῆς Δασκεῖας Ηὲς ἡλής accentibus græ
cis. Nām illi dasian sic notant †, & psilen

sic¹. Quos accentus in unū coniungentes Romani, fecerūt eam aspirationē qua nos in grandiusculis utimur literis. Qui tamē accen-
tus nunc fere exoleuerūt apud Gr̄cos. Quo-
rum loco iuniores sic utuntur², ut Δασεῖα
habeat figurā c nostri, sic³. ψιλή uero c con-
uersi, sic⁴. Et hinc puto nos accepisse aspira-
tionē, qua cursim scribendo utimur. Nam si
addideris psilen denso, aspirationē facies, sed
inflexam, quanq; ætate nostra plures rectam,
q; flexam scribētes notant. Hanc nos aspira-
tionē modo in s uariamus, ut ἔξ sex, ἐπτά se-
ptem, Modo in u, ut ἑνετός Venetus, ἐπέξ
uespera. Sed frequenter in nostram aspiratio-
nem, ut ιμωθ hymnus.

ꝝ mutat in ps, ut αὐθίοψ æthiops. Aliquando in bs, ut ἀράψ arabs, ἀψυρτόψ absyrtus.
ꝝ transit in o longum, ut ὥκεανός oceanus,
χειμῶλοψ idolum.

Quonam modo diphthongi
græcæ ad nos ueniant.

ꝝ mutat in æ diphthongon, ut αὐνέας Aes-
neas, ἑβραιός hebræus. Interdum diuiditur,
ut ἄιας Ajax, μαια Maia.

Ax uertit in au, ut ἀνλή aula, θησαυρός thes-

saurus. Sed caue ne te decipient Nicolaus,
Menelaus, & similia. quæ diphthongon in
au non habent, sed sunt duæ syllabæ, quia
sunt a Græcis in aos, ut Νικόλαος.

Ei mutat uel in e longū, ut ἄχιλλεῖος Achil
læus καλλιοπεία Calliopæa. Vel in i long. ut
νεῖλος Nilus, εἰδωλος idolū, θάλεια Thalia.

Ei mutatur in eu diphthongum, ut θεσεύς
Theseus, εῦγε euge.

Oi mutatur in œ diphthongum, ut φοῖβος
Phœbus, ὄνοφόροι Oenophorum.

OY mutatur in u longum, ut μοῦζα Musa,
οἰδίπους Oedipus.

De diphthongis impropiis.

& cū iota subscripto transit in æ diphthongum, ut τῇ λέθῃ huic Ledæ.

ἢ cū iota subscripto transit in æ diphthongum, ut τῷ ωικτῇ huic poetæ.

ω cum iota subscripto transit in œ diphthongum, ut ἡ κομῳδία hæc comœdia, ἡ τραγῳδία hæc tragœdia.

DE ACCENTIBVS.

Accentus est signum scriptū, per quod cognoscitur integra uocum prolation, temporū & spirituum, differentia significati dictiōnum.

Et sunt linea, breuis linea. Aspiratio, leuigatio, siue siccitas. Auersio, subunio, siue coniunctio, distinctio seu diuisio.

Oξεῖα, Oxia est nota a sinistra parte ascendens in dextram, ita / .qua syllaba acuitur.

Βραχία, Varia est nota a summa in dextrâ partem descendens, ita \ .qua syllaba deprimitur, ac deponitur.

Periplomeni est nota ex acuto & graui facta, ita Λ. qua acuitur, & deprimit syllaba.

Macra est nota a sinistra in dextram partem æqualiter ducta, ita — .quæ est signum productæ uocalis, ut ἀνεψιον κταμένοιο, ψ longa est, iccirco supra se characterem habet τῆς μακρᾶς.

Vrachia, nota iacens similiter supra corporeptam, sed panda, & contractior, & quasi sursum spectans, ita ουτούς οὐτούς βροτόλοις γέ. Nam & secundo loco supra se habet characterem, τούτος βραχίας.

Dafia ad summā uocalem aspiratā ponitur in principio dictionis, & hac notat figura .quæ est leua pars circuli, ut ἡμέρα ὥστα.

Psilii etiam ad summam uocalem leuigatum, id est in aspiratam ponitur, quæ in prin-

cipio dictionis leui spiritu enuntiata sit, ita quæ est dextra pars circuli, aspirationis nostra opposita. α ι ϵ θ .

Apostrophus est dextra pars circuli ad summā consonantē opposita, sed in fine dictiōnis. quæ ita figuratur β . Qua nota ostendimus deesse parti orationis ultimā uocalem, ut Tanton² me crimine dignū duxisti β σ τ ϑ pro ἀρα οὐτως. Quod quatuor accedit uocalibus. Duabus breuibus, ε scilicet & ο, ut φέρει πέρι pro φέρει ειπε τούτη προ τουτ. Et duabus ancipitibus, hoc est α & ι, si cor
reptæ fuerint, ut ωαρή μωρ πρώτη μωρη φέρη μηρι pro ζει ημηρ. Hoc idem evenit, & duas bus diphthōgis αι uidelicet & οι, cū pro breuibus habeant πικτικῶς, ut θούλοι ειω προ θούλοις εγω οιμι ως αχθοις ποιμοι ως.

Hyphen, nota qua utimur cum duas dictiones coniungimus, quæ natura diuisæ sunt. Et est subiecta uirgula uersui circumflexa — ut ante malorum.

Ypodiaстole est dextra pars circuli, ad imā literam in fine dictionis applicata. Qua nota male cohærentia discernuntur, sic, ut cor, uiuum lætificat, ne coruinū dicere uideamus.

b η

Sunt autē accentus decem per numerū per sectionē. Ex quibus septem qui sunt a literis, proprie uocant accentus, tres autē ultimi abs usiue, qui a literis non fiunt. Ex Α diuiso in duas partes, fit acutus, & grauis. Ex Θ tres fiunt, Circumflexus ex superiori semicirculo, breuis ex inferiori, longus autē ex linea media. Ex Σ diuiso duo fiunt spiritus, ac pars sinistra est densus, dextra autem tenuis. Tres autem ultimi non fiunt ex literis.

Diuidunt̄ omnes accentus in quatuor, ἡις τόνες, ργόνως, πνεύματα C. ωάθι. i. in tonos, tempora, spiritus & passiones. Toni sunt tres, Acutus, grauis, & circumflexus. Qui extendunt uoces ad similitudinē currentiū. Totem sunt etiā uiæ, uel acclives, uel declives, aut curuæ. Et acutus quidē acuens uocē, assimilat̄ uiæ rectæ, & sursum ferenti. Grauis aut̄ deprimens, & secundū æqualitatē dictus, comparat̄ uiæ declivi. At circumflexus, qui medius est circumflectit. Horū duo propriū sunt toni, acutus, & circumflexus. Nam grauis syllabicus tonus dicitur, iacens super syllabis, quæ non habet propriū tonum. Et acutus quidem & grauis toni simplices. Circumflexus autē compositus

tus, quia ex acuto & graui fit. Tempora duo,
scilicet Breue & longum. Spiritus duo, Dens
sus & tenuis. Passiones tres. Auersio, subus
nio, & subdistinctio. Hoc modo.

Acutus / dictionum.

Grauis \ A Vocant toni simplices.
syllabarum.

Circūflexus ~ dictionum, & vocatur tonus compositus.

Longa linea - Vocantur tempora

Brevis linea . Vocant spūs, qui ad sum
mā uocalē, siue diphthongos

Tenuis) , + A gū in principio dictā ponunt.

Auersio , Sunt passiones, eo q̄ circa

Subunio ~ dictiōes patientes uersent,

Subdistinctio , nec super uocales ponun

tur, sicut alij accentus.

Nam ἀπόστοφος dictionis defectum indi-
cans, super extremā consonantem locatur.
Ἐφερ uero & ὑποδιασολή dictionibus suppo-
nuntur. Alterum quidem, ut duas dictiones
coniungat, quae natura diuisæ sunt. Alterum
uero, ut male cohærentes discernat.

De tonis.

Omnis dictio, siue monosyllaba, siue polysy-
b. iij

syllaba, unum tonum suscipit, uel in ultima,
uel in penultima. Et unusquisque tonus fortis
ius est proprium locum.

De locis, aut sedibus Acutis.

Acutus ponitur aut in ultima. Quando id
quod suscepturū est eum, sit longū absq; sys-
næresi, uel breue, & facit nomen oxitoton, ut
καλός, σοφός, δινύς. Talia em per se posita acu-
untur, in consequētia uero, hoc est in cōtextu
pluriū dictionū, grauant, ut καλός ἀνθρωπός.
Omnis em dictio acutū in fine suscipiens, per
se acuit, in consequētia aut acutus in grauem
mutat. Aut ponitur in penultima, & facit no-
men paroxitonon. Quādo id quod suscipit,
natura sit longum, uel positione, & finalis sit
longa. Longa em ante longā non inflectit. si
non inflectit, acuitur necessario. Nam grauis
accentus si signandus est, ultimū solum fortis-
tus locū. Item supra longā positione, circūfles-
sus non ponit, sed acutus, etiā quando susci-
piens accentū sit breue, & ultima syllaba bre-
uis, aut longa, ut λόγος, τόνος, λέπις, ήρως.
Nam sup breui inflexus non ponit, sed acu-
tus. Itē in antepenultima ponit acutus solus,
siue breuis siue longa suscipiens sit syllaba, ac-

finalis sit breuis, ut Δημήτριος Θελόσσοφθ. Longa uero existēte finali, dictio non potest acui antepenultia κοιμῶς ἀπίκως ύπο potest, ut μενέλεως λέξεως. Ante duas syllabas cūflexus non ponit, sed acutus ex necessitate.

De sedibus Grauis.

Grauis ponit in ultima, sed in consequētia, id est ut post eam dictionē, quam grauatā uolumus, sequūtur & aliæ dictiōes ad orationē complendam, ut ἀγαθός ἐνθρωπος δέκα. Vbi notandū, q̄ tot sunt accentus graues in una quac̄ dictiōe, quot sunt syllabæ. Illa excepta, quæ propriū habet, ut ἀγασά μένος, σά pro priū habet accentum. s. acutum, cætera uero tam sequentes, q̄ precedingentes grauem.

Sedes Circumflexi.

Circūflexus aut in ultima ponit, & facit nomen τερψιώμενος, ut λυπῶ πιῶ. Aut in penultima, & facit nomen ποπριώμενος, ut μδὶς τοιοῦμαι. Ponitur aut in polysyllabis super ultimā cum ex synæresi longa sit, ut ναυσικαὶ ναυσινᾶ. Omnis enim synæresis ex acuto & graui, inflexum accentū facit, etiam super simpliciter longam, ut τιμῆς.

De Acuto regulæ.

Omnis noīatiūus, actūs & uocatiūus sine synæresi acuit, ut ἡ καλή τὴν καλήν ὡς καλή τὰ καλὰ ὡς καλὰ, ἡ καλά τὰς καλάς ὡς κας. Acutus in ultima, in genitiuis & (λοι. datiuis uertitur in circumflexum, ut ἡ τιμή, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τῷ τιμῷ &c.

Vltima longa non acuitur antepenultima, sed penultima, ut ὁ Ιητὸς ἡ ἀνδρωπος, τοῦ καὶ τῆς ἀνδρώπου.

De circumflexo.

Circumflexus ponitur supra syllabam natura longam non positione.

Longa ante longam non circumflectitur, ut ἡ μοῦσα τῆς μούσης.

Acutus & grauis concurrentes circumflexum faciunt, ut βοῶν βοῶ, ποιέω ποιῶ.

Supra positione longam non ponitur circumflexus, nec supra breuem, sed grauis aut acutus, ut ὁ λόγος.

De generibus quinq.

Ἄρσενικὸν masculinum, cui in nominatiuo casu numeri singularis præponitur articulare ὁ, ut ὁ θεός.

Θηληκὸν foeminiū, cui in nominatiuo singulari præponitur ἡ, ut ἡ ἀρετή.

Οὐδέτοπ neutrum, cui in nominativo singulari præponitur τὸ, ut τὸ ξύλον.

κοινὸν cōmune, cui in nominativo duo particularia præponuntur, ut ὁ οὐρανός καὶ ἀνθρώπος.

Επίκοινον, quod latine p̄missum dicitur, est quod aut specie masculi generis declinat, & simul significat etiam fœmininum genus, ut ὁ σφουδάς hic passer. Aut declinat specie fœminini generis, ac etiam masculinum genus significat, ut ἡ χελιδών, hæc hirundo. Et sic sub uno genere utruncq; intelligitur.

Articulus est pars orationis declinabilis, præposita declinationi nominū, & postposita. Sunt autem aliqui προτακτικὰ præpositiū, ut ὁ hic, ἡ hæc, τὸ hoc. Aliqui υποτακτικὰ suppositiū, ut ὃς qui, ἡ quæ, ὁ quod.

Nūs Gtūs Dtūs Actūs.

Sing. ὁ τοῦ τῷ τῷ

Mas. Dual. τῷ τοῖμ τοῖμ τῷ

Plura. ὁι τῷμ τοῖς τοῖς.

Sing. ἡ τῇ τῇ τῇ

Prēpos. Fœ. Dual. τᾳ τῷμ τῷμ τᾳ

situī Plura. ἡι τῷμ τῷς τῷς.

Sing.	τὸ	τοῦ	τῷ	τῷ
Neu.Dual.	τῷ	τοῖμ	τοῖμ	τῷ
Plura.	τὰ	τῶν	τοῖς	τᾷ

Articuli

quidā	Sing.	ὅδ	οῦ	οὗ
sunt	Maf.Dual,	ῶν	οῖμ	οῖμ
	Plura.	ῶι	οῖν	οῖς
	Sing.	ἥ	ἥς	ἥν
Postpo Fœ.	Dual.	ἄ	ἄιμ	ἄιμ
sitiui	Plura.	άι	άῖν	άῖς
	Sing.	ό	οῦ	οὗ
	Neu.Dual.	ῶ	οῖμ	οῖμ
	Plura.	ῶ	οῖν	οῖς

Vocatiuus uero ubique habet aduerbiū uocandiū, & non est articulus. Vnde vtūs articulo caret. Ablatiuū Græci non habent.

Itē in duali nūero, Nominatiuus & Accusatiuus similes sunt, sicut Gtūs & Datiuus.

De numero.

Numeri sunt tres. ονικός Singularis, ut ὁ αὐτίκωπς. Δυϊκός dualis, ut τῷ αὐθίκωπο. πλακός pluralis, ut ὡι αὐθίκωποι.

De casibus.

Casus autē sunt quinque. ογομασικός Nomis

natius, γενική Genitius, Δοτική Datius,
άντιατική Actius, κλήτική Vocatus.

Numerus Gr̄ecorum.

	10	20	30	40	50	60	70	80	90
1	κ	λ	μ	ν	ξ	ο	ω	ι	
2	α	ια	κα	λα	μα	να	ξα	οα	ωα
3	β	ιβ	κβ	λβ	μβ	νβ	ξβ	οβ	ωβ
4	γ	ιγ	κγ	λγ	μγ	νγ	ξγ	ογ	ωγ
5	δ	ιδ	κδ	λδ	μδ	νδ	ξδ	οδ	ωδ
6	ε	ιε	κε	λε	με	νε	ξε	οε	ωε
7	σ	ισ	κσ	λσ	μσ	νσ	ξσ	οσ	ωσ
8	τ	ιτ	κτ	λτ	μτ	ντ	ξτ	οτ	ωτ
9	φ	ιφ	κφ	λφ	μφ	νφ	ξφ	οφ	ωφ

100. 200. 300. 400. 500. 600. 700.

§ σ τ υ φ χ ↓

800. 900. 1000.

ω δ α

Vel

I	ς	ιο	σο	ιοο	τοο	σοο	ιοοο	σοοο
I	Γ	Δ	ΙΔΙ	Η	ΗΗ	ΙΔΙ	X	ΙΔΙ

HIERONYMVS ALEANDER
bonarum literarum in urbe Lutetia
studiosis. S. D.

Vemadmodum ñ, qui magnū saltum
facere nituntur aliquanto longius res
trocedūt, ita & nos per plusculos iam
dies publicas intermisimus lectiones, non
profecto ut ueterino otio torpesceremus,
sed ut recuperata integra ualitudine, ad pri
stinū officium uobis rediremus alacriores.
Nec tamen interī turpiter cessauimus. Nam
prēter cum publica, tum priuata negotia, qui
bus non parum distinemur, non omnino lon
galiteris salute dicta, aliquid quotidie nostris
contubernialibus & græce, & latine prælegis
mus, & utriuscq; linguæ lexicon. necnon &
elegantissimam Theodori grāmaticam cu
rauimus imprimēdam, & quoniam non ita
omnibus græcarum cupidis literarum, mul
tum in illis perdiscendis temporis consumes
re datum est, quod uobis semper cordi fuisse
cognoram, & usui pariter, & honori speras
bam fore tabellas hasce, fidelissimos literarū
græcarum ueluti traduces, quas in fœlicissis

ma, & doctorum virorum optima parente
Aurelia excogitaram, succisiis horis recog-
noui, ad normamq; Theodoreæ grammaticæ,
quā uobis enarraturi sumus, redegi, &
multo q; antea nitidiores, & utiliores uobis
primū. deinde & per uos alijs tradidi publis-
candas. Debeant igitur Lutetiæ ut par est,
quicunq; ubi ubi terrarum per has nostras ta-
bulas, proficient, cuius uidendæ gratia, & ua-
riarum linguarum doctrina, pro uirili mea
condecorandæ, per tot, tanq; difficilia uias-
rum spatia huc me contuli. Debeant & Au-
reliæ, ubi in Parrhisinæ pestis perturbatione,
a clarissimis illius academiæ doctoribus ius-
cunde, & honorifice habitus, uobiscq; seruas-
tus, huiuscemodi non, ut spero, pœnitendum
mūnusculum authore deo adinueni. Potue-
ram, fateor, maioribus studijs, plusq; mihi
gloriæ comparaturis, has horas impendere,
sed priuato commodo cōmunem præferen-
dam censui utilitatem. In quo si non strenue
aliquid certe non ignauius fuisse a nobis pu-
to factum, q; si, ne animū dum remitto, prorsus
mitterem, dolium suscip; deq; in Cranio
uolutasse, aut lapillos & conchas in littore

collegissem. Id autem opusculi quicquid
est, ut a me benigno uobis animo das-
tur. Ita & uos lubenter suscipiatis ues-
tim mihi charissimi auditores. Ita-
qe persuasum habeatis, nullum
esse tam obtusi ingenij, tam
diuersae professionis, tam
natu gradiem, tamen multis
deniqe negotijs impe-
ditum, quin possit
per nostras ta-
bulas breui*i*
græca lité
ratura
pro
fis
cere.
Quod
& ipsarum
ordo, & com-
pendium, & ut fa-
cilius circumferatur,
Enchiridij forma uni-
cuiqe facile & ostendere, &
præstare potest. Valete.

Nomina literarum Græcarum.

Alpha Vita Gamma Delta Epsilon Ζι
ta Ita Thita Iota Cappa Lambda My Γη
Ξι Omicron Pi Rho Sigma Taf Ypsilon
Phi Chi Psi Omega.

Literæ uigintiquatuor.

α β γ δ ε ζ θ ι κ λ μ ν ξ ς
ς σ τ υ φ χ ψ ω

Vocales. 7.

α ε η ι ο υ ω

Breues Longæ Communes.

ε ο η ω α ι υ

Præpositiæ Subiunctiæ

α ε η ω ι υ

Mutabiles Immutabiles.

α ε ο η ι υ ω

Diphthongi Propriæ. 6.

æ af i ef i u

ai au ei eu oi ou

Diphthongi impropriæ. 6.

a e o y if of

ɔ ʌ ɔ ʌ ʌ ʌ ʌ

Consonantes. 17.

β γ δ θ κ λ μ ν ξ ς σ τ φ χ

Semiuocales

Ξ Η λ μ ν σ

Duplices Immutabiles.

Mutæ

Β Γ Δ Κ Π Τ Θ Φ Χ

Ξ Η λ μ ν σ

Mediæ

Tenues

Α spiratæ

Β γ Δ Φ Χ θ

Monadicon.

σ

Iam primum omnium satis constat, ples
rasq; Græcorum literas a Phœnicibus deflu
xisse, Apud quos uel ædem cum hebraicis,
uel non admodum dissimiles literæ fuerunt,
& propterea græcam in illis ætymologiam
quærere inane esse.

Multas uocaliū, & diphthongorū, nec non
aliarū literarum secus q̄ nunc, apud ueteres
pronuntiari solitas, cum ratione, tum Græ
corū, & Latinorū authoritate colligimus.

Nunc eandem dicimus esse uniuscuiusq;
literæ in contextu uim, & prolationem quæ
in earum in nomine prima reperitur. ut Al
pha, A. Bita uel Beta, B. Gamma, G. Et si
sequatur aspiratio, eadem in prolatione, &
latina scriptura exprimitur. Phi, ph. Thīta,

th. Chi, ch. Psi præterea per duas literas apud nos scribitur, & profertur ps, raro etiam bs. Quoniam huic duplii latinorū usus unam tantum figuram, ut duabus alijs non concessit. Quanq̄ id Claudio Cæsar aliquando attentauerit.

Rho tamē in principio tantum dictionis, & in medio si duplex sit, secundo loco asp̄atur. Rhodos, Pyrrhus.

Bita seu Beta non per nostrum B, sed per digamma Aeolicum, uel u consonantem fe re profertur, quanq̄ non ita aperte quemadmodum & Hebræi interdum suum Beth.

Βάρβαρος uaruaros, latine tamē barbarus.

Gamma ante ε ξ χ per n pronuntiatur, ἀγγελός angelus, λύγξ lynx, ἔγχειρίδιον enhiridion. Ante κ uero profertur quidem ipsum γ per n, sed κ per g. ἀνάγκη anangi uel anange.

Delta non prorsus ut latinis D. sed producta sensim per dentes lingua, aliquāto minus q̄ Thita aspere pronuntiatur.

Ita profertur a Græcis nostri temporis eodem sono, quo I. sed latine in e longū trans fertur. Hinc Beta & Theta ueteres nostri dis

z̄erunt, sic & Zeta. Necq; id sine ratione, quæ consuetudini non cedit, sed indulget.

Thita prolata per arctiores dentes lingua, a literæ quidem τ prolatione incipit, sed uer hementius q̄ delta in anserinum sibilum exspiratur.

Iota apud Græcos semper uocalis est, & propterea ubiq; syllabam facit.

Item γ & χ ante ε uel ι, aut eiusdem soni ceteras uocales, uel diphthongos, aliquanto crassius q̄ ante, diuersi soni literas profertur. Quod audiendo quispiam facilius addiscet, q̄ legendo.

Lambda ante ι, uel similem sonum, persinde profertur ac līi. ubi prius i sit consonās, uel quemadmodum Hispani uernacula lingua duplex pronuntiant II.

Idem fere accidit in litera ν, sequente ι uel similis soni litera νι. ut Itali gni, uel Hispani ea quæ per duplex nn idiotice scribunt. Item ν ante β μ π in composita dictione, in scripturam & prolationem literæ μ mutatur, ante uero λ in ipsum λ.

Eiusdem ν in diuersis dictionibus ante β μ π, non mutatur quidem scriptura, sed pro

tatio sit per μ. idq; si in medio non fiat distinc-
tio, quæ legentem sistat.

ω̄ p̄æcedente μ, per b nostrum profers-
tur. ω̄μπω pembo, pariterq; p̄æcedente
ν, quanq; in diuersis dictionibus, τὸν ω̄τρον
betron.

σ monadicon, id est sui cuiusdam iuris, ab
aliquibus Asemon, id est uacuum differen-
tiæ nota dicitur.

τ p̄æcedente ν in eadem uel diuersa dicti-
one, per d fere profertur. τὸν τάνταλον ton-
dandalon. sed quemadmodum nos d pro-
nuntiamus, non ut Græci.

φ m̄ius dure q; f profertur, aliaq; est līte-
ra. Quanq; in aliquibus Græcis f in locum
φ successit apud ueteres nostros.

Diphthongorum αυ βυ ωυ prolatione li-
cet in literarum tabula amphibologizæ fugi-
endæ causa per f scribatur, non per f tamen
omnino profertur, necq; per u uocalem, sed
consonantem.

Illud animaduersione dignū, uocales sub-
functivas, id est i & u, quando prepositiis
coniunctæ, duabus in apice punctis notan-
tur, a diphthongo liberas, syllabam per se fas-

cere, & per se pronuntiandas esse $\epsilon\bar{u}$ $\epsilon\bar{i}$.

Illic premenda syllaba proferendo est, ubi tonus recte positus inuenitur, Enclitica accentum remittunt ad præcedentia, & siccirco eosdem fere tractu dicenda.

Tonorum inter se differentia proferendo non apparet, uel quia non facile dignoscit, quemadmodum nec in literis, quarum sonos (ut ait Fabius) non cuiuslibet auris est exigere, uel quia reuera, ut pleraque in scientijs alia eorum prolatione confusa, & corrupta est.

Atque in hunc ferme modum se habet Graecorum nostri temporis prolatione. In qua nichilo sunt nobis feliciores, cum in utraque lingua prolationem nostram ab antiqua maxime existimem delirare. An putabimus ueteres illos, cum Graecos, tum latinos, ita diphthongos, & præsertim proprias, ut uocales simplices pronuntiasse, & rursus uocales ita breues, ut longas, aspiratas ut tenues? Quæ igitur (malum) dementia est ea scribere, quæ non proferimus? Nec nunc mihi obijciat quispiam Epigramma Catullianum, cum non minore scommate dignus sit, qui tenuibus aspiret, quam qui aspirata tenuiter proferat.

Cæterum ex ijs, quæ superius notauimus,
ut nonnulla ambitiosius fortasse ab istis pro
ferri credo, ita quorūdam sententiam dam
no; qui perinde mutas aspiratas, ac tenues,
cum magna auditorum amphibologia bar
bare pronuntiant. Et quæ sola fere ad postes
ros peruenit, uetus tam corrumpunt prolationem,
ad quam cum non facile possimus cæ
teras literas a barbarie reuocare, scientiam
saltem loquendi nobis reseruantes, usum po
pulo concedamus. Quem penes arbitrium
est, & ius, & norma loquendi. Evidem ita
hebraica, græca, & latina studio proferre, ut
in unaquaq; illarum linguarum a maxime
doctis video obseruari. Quod qui faciet, id
(ut puto) adsequetur, ut nulla earum alijs officiat.
Monet id faciendum in nostra græcaq;
lingua. Fabius Quintilianus.

De accentibus.

Acutus ✓

Toni. 3. Grauis ✓

Circumflexus ✕

Asper ✕

Accentuum Spiritus. 2.

Lenis ✕

c ij

Hyphen ~
Affectus. ; Distinctio ,
Apostrophus ,

Veteres longum habebant sic — & breve
uem sic ., quibus in ambiguæ quantitatis
syllabis notandis utebantur. Et hæc tempora
ra appellabant.

Situs Tonorum, & iuxta ipsius
uarietatem denominations.

Θεός	Oxytonon	acutitonum.
ειλθ	Paroxytonon	penacutum.
τάμαυλος	Proparoxytono	ante penacutum.
μεσῶρ	Perispomenon	circumflexum.
μέση	Propispomeno	penanflexum.

Quicquid in non ultima tonū habet, Bas-
rytonum generaliter appellatur.

Grauis, syllabicus dicitur tonus, & in omni
syllaba intelligitur esse, ubi nulla alterius to-
ni nota superscripta est. Ponitur & grauis as-
cuti, loca in ultima dictionis acutitonæ, quāz
do in sermonis contextu inuenitur, ut ἀγα-
θὸς, ἀδελφὸς. ἀδελφὸν, οὐλόν.

Spirituum situs.

Asperi,	ἄγιος, εἰδος, θάρος
Lenis.	ἀγαθός, θάρος

Affectuum situs, & conditio.

Hyphen. π — πγῶτομ.

Distinctionis. δ, τι quod relatiuum.

Apostrophi, quæ est collisionis nota. φεξ ει
πιβαλλ ὄντωσ.

Vocalium, α ε ο collidi possunt. Diphthongorum uero αι.

Si collisionem faciendo, muta præcedens uocalem abiectam tenuis sit, in suam aspiratam conuertitur, si prima sequentis dictionis uocalis sit aspirata, επι ἡμῖν εφ ἡμῖν.

Vltima si sit longa, neq; potest penultima circumflexi, neq; in antepenultima tonus esse. Excipiuntur attica, ut μενέλεως.

Item si dictio definat in α uel οι, non sequente in eadem syllaba consonante, quantum ad tonorū rationem adtinet, qui in penultima, uel antepenultima collocentur, pro breuibus habentur, non mutata tamē quantitate, ἀνδρεωποι, μοῦσαι. Optatiua excipiuntur, ωλκτοι, ωλκσαι.

Supra breuem syllabam, uel positioe longam, uel quantamcumq; antepenultimam, circumflexus non habet situm, sed acutus.

Penultima longa, si tonū habeat, circumflexa.

Etitur, sequente breui, uel positione tantum
longa. μοῦχ, αὐλαξ.

Non ubiubi sit acutus, syllabam produc-
tam intelligas, λόγρ. Nec si penultima sit
longa natura uel positione, continuo habeat
bit tonum, nisi uoculationis ratio ita requiri-
rat, ἀνθρωποι, λέγοντες.

Nominatiuus, accusatiuus & uocatiuus,
si in ultima syneresin non patiente, tonū exi-
git, is erit accutus.

Circumflectuntur uocatiui in εὐβ, ut ὁ βα-
τιλεύς, ὁ βασιλεῦ. Et fœmininorū in ω uel
in ως desinentium, ἡ λητώ ὁ λητī.

Genitiuus & datiuus in ultima longa ha-
bens tonum, circumflectitur, κωφῶ, κωφῶ. In
eadem breui acuitur, τωνός, τωνή. Excipias
atticos genitios, λεώ, νεώ.

Et quoniam in syllabæ incidiimus menti-
onem, quamuis propositum nostrum sit stu-
dere breuitati, & cum latinæ linguæ non im-
peritos ad græcas literas introducamus, ea
quæ a latinis diuersa sunt tangere, operæ ta-
men pretium erit aliquid de syllaba, deç; ipsi
us quantitate obiter dicere, quod etiam do-
ctrinam accentum parum iuuabit.

Igitur scire oportet, quemadmodum & as-
pud latinos, cæterasq; rationes, e literarum
coniunctione fieri, quas proprie syllabas, id
est comprehensions nuncupamus, quam-
uis unius tantum uocalis & syllaba, & di-
ctio inueniatur.

Syllaba breuis est, in qua uocalis breuis,
uel communis non nisi breuiter a poetis usur-
pata, nulla sequente positione impeditur.

Syllaba natura longa, in qua est uocalis
longa, uel communis, non nisi longe apud
poetas in usu habita, uel quælibet ex diph-
thongis.

Syllaba positione longa, in qua uocalis
breuis, uel communis breuiter tantum usur-
pata, sequentibus duabus consonis, uel una
duplici, producitur.

Syllaba communis, in qua uocalis com-
muniter accipitur, ut in dictioribus καλόσ,
& ἰσος apud Theocritum. uel breuis, uel
communis breuiter tantū usurpata, sequens-
te muta cum liquida, uel μν πτ κτ. Quæos-
mnia præcedentem uocalem, natura bre-
uem, communem reddunt.

Fiunt & aliter syllabæ apud Poetas com-

munes, de quibus alias.

Dictio. Oratio.

E syllabis coniunctis dictiones, e dictionibus oratio constituitur. Cui partes octo.

Nomen, Verbum, Participium, Pronomen, Articulus, quae declinantur. Praepositio, Adverbium, Coniunctio, indeclinabiles.

Nostrum articulum pronomini, Greci inter se unctionem adverbio subjiciunt.

Accidentia partibus orationis eadem serie, quae apud Latinos.

Partium tamen quomodocunq; declinabilium tres sunt numeri. Singularis, Dualis, Pluralis. Sed in duali Nominativus & Accusativus sunt similes, sicut & Gtūs & Datius eiusdem numeri eandem inter se uocem habent.

Declinabilit̄ per casus genera sunt. Masculinum, Femininū, Neutrum, duobus cōmune, & si quis addere vult promiscuum.

Casus quinq;. Nominativus, Genitivus, Datius, Accusativus, Vocativus. Sed hoc postremo caret articulus. Nam est adverbium est uocandi :

FINIS.

De κλίσεως declinatione nominum.

¶ Declinationes nominum sunt quinque:
πρώτη Prima. Δευτέρα Secunda. τρίτη Tertia,
τετάρτη Quarta. πέμπτη Quinta.

¶ PRIMA declinatio est par syllabos
rum nominū tantum Masculino
rum in ας uel ης desinentiū.

Nūs Grūs Drūs Actūs Vtūs.

	α <u>ς</u>	η <u>ς</u>	ου	α, α <u>ς</u>
Sing.			ou	
	η <u>ς</u>	η <u>ς</u>		η <u>ς</u> η <u>ς</u>
Dual.	α	αη <u>η</u>	αη <u>η</u>	α
Plura.	α <u>ς</u>	η <u>ς</u>	ου <u>ς</u>	α <u>ς</u>

¶ SECUNDA declinatio est fœminis
norū tantum, quæ in α uel η terminant.

	α	η	ου	α
Sing.		η <u>ς</u>	η <u>ς</u>	
	η	η		η
Dual.	α	αη <u>η</u>	αη <u>η</u>	αη <u>η</u>
Plura.	α <u>ς</u>	η <u>ς</u>	ου <u>ς</u>	α <u>ς</u>

Nota q̄ sola nomina in & longum uel purum, & in ῥα. δα. θα. desinentia seruant & in Genitiuo & datiuo, ut μάνα, μάνας, μάνα. λύδα. λύδας, λύδα. μάρθα, μάρθας, μάρθα. ήμάρτα, ήμέρας, ήμάρτα.

**T E R T I A declinatio est singulorum generum in ος exeuntium,
& neutrorum in οη.**

	ος		ε ος
Sing.	ου	ω	οη
	οη		οη
Dual.	οι	οιη	ωι
	οι		οιη
Plura.	ωη	οιη	α
	α		α

Aduerte atticos in omnibus inflexionibus facere Vocabulum Nominatiuo similem, & in Neutrīs nominib⁹ semper tres casus sunt similes in omni numero, Nominatiuuus, Accusatiuuus, & Vocatiuuus.

Q V A R T A declinatio est attico

rum, quæ sit a Tertia mutato o in ω, quod in omnibus casibus retinet.

Nūs Gūs Dūs Actūs Vtūs.

	ως	ω	φ	ων	ως
Sing.		ω	φ	ων	ως
	ων				ων
Dual.	ω	φν	φν	ω	
	φ			ωσ	φ
Plura.		ων	φσ		
	ω			ω	ω

¶ Hæc quatuor superiores dicuntur paris syllabæ, quia non crescunt in obliquis, sed pares efferunt Nominatiō.

¶ QUINTA declinatio est nominum inæqualium omniū generum, quæ crescunt in obliquis. quorum terminatio uaria est.

Sed hæc quinqꝫ consonantes, diuersis uocalibus iunctæ, nunc satis erunt,
scilicet, ν ξ γ σ ψ. uocalium vero terminationes sunt α ι υ.
& contractorum ω.

Nūs Giūs Dtūs Actūs Vtūs.

Sing.	οσ	ι	α	υ
Dual.	οιη	οιη	ε	ε
Plura.	ων	ι	ας	ες.

¶ Nota q̄ Datiuus pluralis uenit a datiuo singulari, ubi ultima consonans mutatur in σ. præter nominum in ξ ↓ & σ desinentiū. ubi Datiuus pluralis a Nominatiuo formaatur addendo ι. Si uero Datiuus singularis consonantem habuerit ante ι. assumpto σ. ac consonantibus abiectis, quæ cum ipso minime audiri possunt, datiuum pluralem facit, ut τῶ αὐτι. τοισ αὐδοι.

Pluralia item Neutrorum in a terminantur, ut latina.

¶ Masculinorum terminationes.

ας	ἥσας	θόσωτος
ης	λάχησ	λάχητος
ις	ταξιστ	ταξιδιος
εις	χαρίεις	χαρίευτος
κυς	ώκυος	ώκεος
γυς	βότρυος	βότρυος

	Ὀδίοις	Ὀδίόντος
Δρωσ	ἱδρώσ	ἱδρώντος
ρωσ	ἥρωσ	ἥρωος
αλς	ἄλς	ἄλος
ρυνς	τίρυνς	τίρυνθος
αι	ωαιάμ	ωαιάμθος
μημ	ωσιμήν	ωσιμένος
φιν	Δελφῖν	Δελφῖνος
ηη	Φόρκυμ	Φόρκυνος
ωμ	ἄγωμ	ἄγωνος
φωμ	ξεινοφῶμ	ξεινοφῶντος
αξ	θώραξ	θώρακος
μηξ	μύρμηξ	μυρμήκος
διξ	περδίξ	πέρδικος
διεξ	Δοϊδυξ	Δοϊδυκος
ωξ	πτώξ	πτωκός
καρ	μάκαρ	μάκαρος
τηρ	λουτήρ	λουτήρος
νηχ	αὐθήρ	αὐθέρος
ωρ	νέσωρ	νέσορθος
αψ	ἄρσαψ	ἄρσαψος
ιψ	λιψ	λιβός
οψ	μέρσοψ	μέρωπος
ωψ	κύκλωψ	κύκλωπος

¶ Fœmininorum terminatiōnes.

ζην	τροιξην	τροιξηνος
μηρ	σαλαμηρ	σαλαμινος
τυρ	γόρτυν	γόρτυνος
ζωη	τρήζων	τρήζωνος
λαξ	αβλαξ	αβλακος
ωκε	άλωπηκ ^η της	άλωπεκ Θ
λιξ	κύλιξ	κύλικος
λοξ	φλόξ	φλοζός
μαρ	δάσμαρ	δάμαρτ Θ
ειρ	χειρ	χειρός
της	μητηρ	μητέρ Θ
ωασ	λαμπάς	λαμπάδος
οισ	δαις	δαιτος
τησ	φιλότης	φιλότητος
νισ	ηόνησ	ηόνι Θ
εισ	κλεισ ^η της	κλειδός
μυσ	χλαμύς	χλαμύδ Θ
υυσ	γένυσ	γένυος
υις	τίρυνς	τίρυνθος
λεψ	φλέψ	φλεβός.

¶ Neutrorum terminatiōnes.

μα	βῆμα	βήματ Θ
λι	μέλι	μέλιτος

ευ	λογις	λόγιμος
ωσι	τῷη	ωντός
λακ	μέλοιη	μέλοντος
θερ	τιθέην	τιθέντος
ουρ	τυπώη	τιπώντος
νυρ	ξενιγηνήν	ξενιγνύντος
ζορ	μείζοη	μείζονος
εαρ	δελέαρη	δελέατος
ωαρ	ηπαρη	ηπατος
ηρ	ηκρη	ηκρός
λωρ	ύδωρη	ύδατος
λασ	άλαρη	άλατος
αιρ	τούης	τούτος
φωρ	πετυφόρη	πετυφότος.

Et hæc de simplicibus declinationibus,
de contractis per crasis, siue synæs-
resin, apud alios reperies.

¶ ταῦται ἔιματος De uerbo.

¶ Verbo accidunt septem ἔγκλισις Modus. γένος Genus. εἶδος Species. σχῆμα Figura. ἀριθμός Numerus. πρόσωπον Persona. χρόνος Tempus. ηχή συνυγία & Coniugatio.

¶ Modi sunt quinqꝫ.

δριτική	Indicatiuus	τύπω
προσατική	Impatiuus.	τύπε
ἐπικτική	Optatiuus ut	τύποιμι
ὑποτακτική	Subiectiuus	ἐπιτύπω
ἢ ἀπόέμφατος	& infinitiuus.	τύπειν.

¶ Genera uerborū sunt quinqꝫ.

ἐνθυγατικόμ	Actiuū	τύπω verbero
παθητικόμ	Passiuū ut	τύπομαι οὐ δέρο
οὐδέτερομ	Neutrū	ὑγιαίνω valeo
κοινόμ ἢ μέσομ	Cōmune siue medium	εἰσόδος
μαὶ cogor, & cogor,		
ἀποθετικόμ. ἢ ἀντενθυγατικόμ. Deponens, si-		
ue per se actiuum. μάχομαι pugno.		

¶ Species sunt duæ.

πρωτότυπομ	Primitiua	ἄρδια
παράγωγομ	Deriuatiua	ἀρδένεια

¶ Figuræ sunt tres.

ἀπλοῦμ	Simplex	ἰσῶ
σύνθετομ	Cōposita ut	παρισῶ
παρασύνθετομ	Decōposita	παρισάνω

¶ Numeri sunt tres.

Ενικός	Singularis	τύπτω	verbo
Δυϊκός	Dualis	ut τύπτεται	überatis
δλητυντικός	Pluralis	τύπτομαι	überam⁹.

¶ Personæ sunt tres.

Άρχτορ	Prima, a qua fit oratio	ἡδάφω
Δεύτερον	Secunda, ad quā fit oīo ut	ἡδάφεις
Τρίτορ	Tertia, de qua fit oratio	ἡδάφεις

¶ Tempora sunt sex.

Ἐνεδώρ	Præsens	τύπτω
ταραχτατικός	Præteritū imperfectū	ἐτυπτων
ταραχείμενος	Præteritū perfectū	ut τελύφα
ταραχουντέλικος	Ptñ plusq; perfectū	ἐτελύφειν
Άργισος	Indefinitum	ἐτυψα
μέλλων	Futurum	τύψω

¶ Coniugationes uerborū sunt quinque, secundum Theodorū Gazam, licet alij ponant tredecim, sex grauitonorū, tres circumflexorum, in ω desinentiū, & quatuor in μι.

ω	grauitonū	ἡδάφω
Tres sunt termina	ω circumflexū. ut	γελῶ
tiones uerborū, s.	μι	τίθημε d ij

β

Prima cōiugatio est π ante ω ut
eorum quæ habent. φ
π̄

λείβω
τέξπω
γράφω
τυπῶ.

¶ Distinctiua futuri Primæ coniugatiō
nis est ♫, præteriti perfecti. φ.

γ	λέω
κ	ταλέκω
χ	έχω
Secūda coniugatio κτ ante ω ut est eorū quæ habent. σ	τίκτω δρύσω δινύπτω τατζω
π̄	
ξ	

¶ Distinctiua futuri secundæ coniugatiō
onis est ξ. præteriti
perfecti χ.

Δ	άδηω
θ	ταλιθω
Tertia cōiugatio est τ ante ω ut eorum quæ habent. ξ	δινύπω φράζω ταλάπτω δικούω
π̄	
ω purum	

Est autem ω purū quando inter ultimam
& penultimam non mediat consonans.

¶ Distinctiua futuri Tertiæ coniugationis
est σ. præteriti perfecti κ.

Quarta cōiugatio ē. μ. ante ω ut
εορū quæ hñt quas ν
tuor immutabiles. ξ

¶ Distinctiua futuri Quartæ coniugationis
fit per eandem immutabilem cum ω cirs
cunflexo, & abbreviatione penultimæ. Præ
teriti perfecti est κ.

¶ Quinta coniugatio est eorum quæ ter
minantur in μι, & sunt omnia defectiua &
anomala, deducunturq; a uerbis circumfles
xis per synæresin, quæ a pure inflexis Ter
tiæ coniugationis deducuntur, ut ἵσκμι ue
nit ab ἵσω, mediante ἱσώ quod per synæ
resin uenit ab ἵσω, mutando ω in μι, &
penultimam in κ.

¶ Nota coniugatio est duplex. Tempora
d. iii

lis, quando accipimus solam primam personam de quolibet tempore. Modalis & Personalis, quando accipiuntur omnes personae, modi & tempora.

¶ Omne uerbum cuiuscunq; fuerit coniugationis & terminationis, aut diphthongo, aut uocali, aut consonante incipit. Sunt uero uocales mutabiles & immutabiles.

Immutabiles ✕ cum uerbū ab aliqua illarū incipit nulla fit mutatio in præteritis, ut ἡχέω, resono ω ἡχεον. ἡχικα, ἡχίκειν. ἡχισσα iξεύω. aucupor. iξευομ.
Mutabiles ✕ cum uero ab illarum aliis qua incipit, mutantur in longas.

ut δινύω. pficio. ἔνυον. ἔνυκα, ένύκειν.
in ✕ Præter δικθέασω. defuesco, δικθεασον.
o & δικδιζομαι. iniucūdus sum. δικ
νιξόμεω, quæ & retinet propter concursum duorū ✕ e in ✕ ut ἐλέω ἐλέουν. ἐλέκκα. Excipiunt aliquot, quibus i apponit in præteris ut θιζω, θιζον. o in ω, ut ονομάζω. ὀνόμας ζητηθόμειν. Si uerbū incipit a consonante,

præteritū imperfectū & Aoristus primus & secūdus assumūt & quod augmentū syllabis cum uocamus. ut γράφω ἔγραφον ἔγραψα.

Duplex est augmentū. Temporale & Sylabicū. Temporale, cum breuis in longā mutatur, ut ἔρμηνέω. interpreteror ἔρμηνεομ. Sylabicum cum uerbum quod a consonante incipit assumit & ut τύπτω ἔτυπτομ.

Si uerbū incipit a simplici consonāte, præteritum perfectū præter & quod est cōmune augmentū in omnibus præteritis uerborū a consonante incipientiū, eandem assumit sim plicem ut τύπτω, τεῦθφα. his exceptis quæ a § principiū habent, in quibus § non repetis tur. Demptis item quæ ab aspiratis incipiūt, quoniā pro eis proprie tenues suffragantur. Si autē a duplice consonante, præteritum perfectum neutram assumit, ut αἴρω ἔαρεκα, nisi fuerit muta cum immutabili, quia tunc repetitur muta. ut κρίνωκέκρικα. Excipiuntur quæ a γν & γρ initium habent, in quibus γ non repetitur. ut γνωρίζω ἔγνώρικα. γρήγρω ἔγρηγρικα. Si a duplice potestate, nulla earum repetitur in præterito perfecto.

¶ Item omnia uerba habent duo futura,
d. iiiij

præter passiuia, quæ habent tria, quia addunt
alijs duobus metrōlīgorū mētrāwū, id est paus
lo post futurum.

¶ Item omnia uerba habent duo indiffini
ta, Primum per dudum, Secundum per iam
dudum exponitur.

Progen Ενεσθ̄ος *Judicatiōnēs*

ηγιαλαζε Ενικά.

τύπ̄ω, τυπ̄ει, τύπ̄ει.

ιαλο Δυϊκά.

τύπ̄ετρ, τύπ̄ετρ.

ιναλαζ Πληθωτικά.

τύπ̄ομιν, τύπ̄ετε, τύπ̄εσθ̄.

παρατατικός. *μέτρον γράφειν*

Ε ἔτυπ̄ομ, ἔτυπ̄ει, ἔτυπ̄ε.

Δ ἔτυπ̄ετρ, ἔτυπ̄ετρ.

Π ἔτυπ̄ομβν, ἔτυπ̄ετε, ἔτυπ̄ομ.

παρακείμενος, *μέτρον γράφειν*

Ε τέτυφα, τέτυφασ, τέτυφε.

Δ τέτυφατρ, τέτυφαδρ.

Π τέτυφαμβν, τέτυφατε, τέτυφασιμ

Medium μέσος παρακείμενος.

Ε τέτυπα, τέτυπασ, τέτυπε.

Δ τέτυπατρ, τέτυπαδρ.

Π τέτυπαμβν, τέτυπατε, τέτυπασιμ,

τητυπάτελικός. *μέτρον γράψειν*

Ε ἐτετύφεμ, ἐτετύφεις, ἐτετύφει.

μέτρον γράψειν

Δ ἐπετύφειται, ἐπετυφέίται.

Π ἐπετύφεισι, ἐπετύφειπε, ἐπετύφεισμ.

Μέσος ὑπόσωτέλικος. *Medium*

Ε ἐπετύπει, ἐπετύπεις, ἐπετύπει.

Δ ἐπετύπειρη, ἐπετύπειτη.

Π ἐπετύπειμην, ἐπετύπειπε, ἐπετύπεισσι.

Ἄργισος ἀ. *fusca* *Inde*

Ε ἐτύψα, ἐτύψας, ἐτύψε

Δ ἐτύψατη, ἐτύψάτη.

Π ἐτύψαμι, ἐτύψατε, ἐτύψαν.

Ἄργισος Δεύτερος. *2^m*

Ε ἐτυπη, ἐτυπεσ, ἐτυπε.

Δ ἐτυπειρη, ἐτυπέτη.

Π ἐτύπομι, ἐτύπετε, ἐτυπη.

Μέλλων ἀ. *fusca* *Prin*

Ε τύψω, τύψεισ, τύψει.

Δ τύψειρη, τύψειδη.

Π τύψομι, τύψειπε, τύψουσιν.

Μέλλων Δεύτερος. *2^m*

Ε τυπῶ, τυπεῖσ, τυπῆ.

Δ τυπεῖδη, τυπεῖρη.

Π τυπῶμι, τυπεῖπε, τυπῶσιν.

Προσακτικὸς ἐνθρυγκτικός.

Ενεσώσ. *Infrating*

Ε τύπε, τυπέτω.

d v

▲ τύπτετομ, τυπτέπωμ.

Π τύπτεπ, τυπτέπω^θμ.

παρακείμεν^θ.

Ε τέτυφε, πετυφέπω.

Δ πετύφετημ, πετυφέπωμ.

Π πετύφεπε, πετυφέπωσαμ.

Medium Μέσος παρακείμεν^θ.

Ε τέτυπε, πετυπέπω.

Δ πετύπετομ, πετυπέπωμ.

Π πετύπεπε, πετυπέπωσαμ.

Άργισος α Indefinitum;

Ε τύψομ, τοψάπω.

Δ τύψατημ, τυψάπομ.

Π τύψεπε, τυψάπωσαμ.

Άργισος Δεύτερ^θ. = ۲۷

Ε τύπε, τυπέπω.

Δ τύπετομ, τυπέπωμ.

Π τύπεπε, τυπέπω^θμ.

Optatum Εὐκτικά ἐνθρυητικά.

Ενεσώς.

Ε τύποιμι, τύποισ, τύποι.

Δ τύποιτομ, τυποίτημ.

Π τύποιμδην, τύποιτε, τύποιτην.

παρακείμεν^θ.

Ε τετύφοιμι, τετύφοισ, τετύφοι.

Δ τετύφοιτομ, τετυφοίτημ.

Π τετύφοιμεμ, τετύφοιτε, τετύφοιεν.

Μέσος πρακείμενος. *Medim*

Ε τετύπριμθν, τετύποις, τετύπρι.

Δ τετύποιτομ, τετύποίτημ.

Π τετύποιμλη, τετύποιτε, τετύποιεμ.

Αόρισος ἄ.

Ε τύψαιμι, τύψαις, τύψαι.

Δ τύψαιτομ, τυψάτημ.

Π τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεμ.

Οὗτος ὁ ἀόρισος Σ αἰολικῶσ λέγεται ηθελ
εὐχειρός δέ, λέγεται δὲ οὔτως.

Ε τύψεα, τύψεαις, τύψεε.

Δ τυψείατομ, τυψείατημ.

Π τυψείαμλη, τυψείατε, τύψεαιμ.

Αόρισος Δεύτερος.

Ε τύποιμι, τύποις, τύποι.

Δ τύποιτομ, τυποίτημ.

Π τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεμ.

Μέδλων ἄ. *futurum*

Ε τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

Δ τύψοιτομ, τυψότημ.

Π τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιεμ.

Μέδλων Δεύτερος.

Ε τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ.

Δ τυποῖτορ, τυποῖτω.

Π τυποῖμεν, τυπίτε, τυποῖερ.

Επιτακτικός ιποτακτικά ἐνθρηγντικά.

Ενεσωστός.

Επιτακτικός Ε ἐάμ τύπτω, ἐάμ τύπτῃς, ἐάμ τύπτῃ.

Επιτακτικός Δ ἐάμ τύπτηδη, τύπτητορ.

Επιτακτικός Π ἐάμ τύπτωμεν, ἐάμ τύπτητε, ἐάμ τύπτωσιμ. προακείμενος.

Επιτακτικός Ε ἐάμ πετύφω, πετύφῃς, πετύφῃ.

Επιτακτικός Δ ἐάμ πετύφητορ, πετύφητορ.

Επιτακτικός Π ἐάμ πετύφωμεν, πετύφητε, πετύφωσιμ.

Μέσος προακείμενος. παράτημα

Επιτακτικός Ε ἐάμ πετύπω, πετύπῃς, πετύπῃ.

Επιτακτικός Δ ἐάμ πετύπητορ, πετύπητορ.

Επιτακτικός Π ἐάμ πετύπωμεν, πετύπητε, πετύπωσιμ.

Αόρισος α. παράτημα /

Επιτακτικός Ε ἐάμ τύψω, τύψῃς, τύψῃ.

Επιτακτικός Δ ἐάμ τύψητορ, τύψητορ.

Επιτακτικός Π ἐάμ τύψωμεν, τύψητε, τύψωσιμ.

Αόρισος Δεύτερος. 2^η

Επιτακτικός Ε ἐάμ τύπω, τύπῃς, τύπῃ.

Επιτακτικός Δ ἐάμ τύπητορ, τύπητορ.

Επιτακτικός Π ἐάμ τύπωμεν, τύπητε, τύπωσιμ.

Μέλλοντες ἐν τοῖς προτακτικοῖς οὐκ εἰσὶν, νοτε
ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς, οἵ προακείμενοι δὲ ἡνὶ οἱ

ἄρεισοι, κατὰ τὴν σχηματικὴν, μέλλοντες οἱστοί,
καλλύνται δὲ ἀφ' ὧν πράγματα.

Απρόέμφατα ἐνθρυκτικά.

Ενεργεῖ, τύπειρ.

¶ πράκειμένος, τετυφένας.

¶ μέσθιτες.

¶ ἀρέισος, ἄ, τύποις.

¶ ἀρέισος Δεύτερος, τυπῆμ.

¶ μέλλων, ἄ, τύπειρ.

¶ μέλλων Δεύτερος, τυπῆμ.

¶ τὰ ἀπρόέμφατα οὔτε πρόσωπα οὔτε ἀρεῖσοι
μόνοι. ἔχει.

¶ ἐμ· τὰσιμ ἀπλῶστροις ἔντομοις, οἵτε πρόσωπα
πορτοὶ πρώτοι τὸν ταλκθωτικῶν δὲ μὲν ἐπὶ τῆς
πελευτικῆς συλλαβῆς ἔχει, ἀπλείπει δὲ πρώτος
τὸ πρόσωπον τῶν δυϊκῶν. Οτε μὲν ἐις ι, η ἐις
τὰ λήγει, τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν ταλκθωτικῶν,
τότε ὁ μοφωνοῖσι τὰ δεύτερα ιοῦται γράψει
τὰ πρόσωπα τῶν δυϊκῶν.

Οπε δὲ μὴ οὕτως ἔχει, διαλλάξθοισι.

Ορισματικά ταθητικά Inflexio præfixa

Ενεργεῖς.

τύπτομαι τύπῃ τύπεται.

τυπτόμεθον τυπεθον, τυπεθα.

πληθωτικὴ τυπόμεθα τύπειας τύπονται
παρατάτικός. *perfectus*
Ε ἐτυπόμιλος, ἐτυπής, ἐτυπέδος.

Δ ἐτυπόμεθορ, ἐτυπειθορ, ἐτυπέθιλος.

Π ἐτυπόμεθα, ἐτύπειας, ἐτύποντω.

παρακείμενος. *perfectus*
Ε τέτυμμα, τέτυψαι, τέτυπται.

Δ πετύμεθορ, πετυφθορ, πετυφθορ.

Π πετυμμέδα, τέτυφθε, πετυμμένοι, οἱσι,
ιοὺς ἰωνικῶς, πετύφαται.

τυπώσωτέλικος. *perfectus*
Ε ἐπετύμμιλος, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο.

Δ ἐπετύμμεθορ, ἐτέτυφθορ, ἐτέτυφθιλος.

Π ἐπετύμμενά, ἐτέτυφθε, ἐπετυμμένοι *h*αρ,
ιοὺς ἰωνικῶς ἐπετύφατο.

Οπέδος πρακείμενος ωαδητικός ἐτέρω ευμφώνω πρό το μη πραλήγεται, τρίτορ πρόσωπορ
ζεῖς ωληδωτικῶμ οὐ ωοιεῖ, δύοιως καὶ ἐν τῷ
ὑπρόσωπτέλικῷ, δύοιως ιοὺς τρίτηκόρ, Καὶ τὸ
ὑποτάτικόρ οὐ ωοιεῖ, ταῦτα δὲ καὶ χρῆσις διὰ
μετοχῆς καὶ σύμματος τρίτηκόδ, αἷς ωληδοῖς,
ως εἴρηται καὶ ἔξησ φανεῖται.

Ἄορις ά. *frustrum inde*
Ε ἐτύφθηρ, ἐτύφθη, ἐτύφη. *frustrum i-*

Δ ἐτύφθητηρ, ἐτύφθητη.

- ¶ ἐτύφθιμον, ἐτύφθητε, ἐτύφθητο.
Ἄριστος Δεύτερος.
- Ε ἐτύπισ, ἐτυπήσ, ἐτύπη.
- Δ ἐτύπηται, ἐτυπήτηται.
- Π ἐτύπηται, ἐτύπητε, ἐτύπητο.
Μέλλων α. *fitum*
- Ε τυφθίσομαι, τυφθίσῃ, τυφθίσεται.
- Δ τυφθίσόμεθομ, τυφθίσεθομ, τυφθίσεθορ.
- Π τυφθίσόμεδα, τυφθίσεδε, τυφθίσουται.
- Μέλλων Δεύτερος.
- Ε τυπίσομαι, τυπίσῃ, τυπίσεται.
- Δ τυπίσόμεθομ, τυπίσεθομ, τυπίσεθορ.
- Π τυπίσόμεδα, τυπίσθε, τυπίσουται.
μετ' ὀλίγοι μέλλομ.
- Ε πετύψομαι, πετύψῃ, πετύψεται.
- Δ πετυψόμεθομ, πετύψεθομ, πετύψεθορ.
- Π πετυψόμεδα, πετύψεδε, πετύψουται.
- Μεσος ἄριστος α. *Medium*
- Ε ἐτυψάμεω, ἐτύψω, ἐτυψάται.
- Δ ἐτυψάμεθαι, ἐτύψαθομ, ἐτυψάθεω.
- Π ἐτυψάμεδαι, ἐτύψαθε, τύψαντο.
- Μεσος ἄριστος Δεύτερος.
- Ε ἐτυπόμεω, ἐτύπομ, ἐτύπεσ.
- Δ ἐτυπόμεθομ, ἐτύπεθομ, ἐτυπέθεω.
- Π ἐτυπόμεθαι, ἐτύπεθε, ἐτύπουτο.

Μέσος μεδίων. ἄ.

Ε ἐάν τύφωμαι, τύφη, τύφηται.

Δ ἐάν τυφώμεθορ, τύφηθορ, τύφηθορ.

Π ἐάν τυφώμεθα, τύφηθε, τύφωνται.

Μέσος μεδίων Δεύτερος.

Ε τυπόῦμαι, τυπῆ, τυπεῖται.

Δ τυπόμεθορ, τυπεῖθορ, τυπεῖθορ.

Π τυπόμεθα, τυπεῖθε, τοπεῖνται.

προσακτικὰ ωαθητικὰ Ενεσῶς.

Ε τύπου, τυπέθω.

Δ τύπεθορ, τυπέθωμ.

Π τύπεθε, τυπέθωθμ.

παρακείμενος.

Ε τέτυψο, πετύφθω.

Δ τέτυφθορ, πετύφθωμ.

Π τέτυφθε, πεύφθωθμ.

Αόριστος. ἄ.

Ε τύφητι, τυφήτω.

Δ τύφητορ, τυφήτωμ.

Π τύφητε, τυφήτωθμ.

Αόριστος Δεύτερος.

Ε τύπηθι, τυπήτω.

Δ τύπητορ, τυπήτωρ.

Π τύπητε, τυπήτωθμ.

Μέσος ἀόριστος. ἄ.

Ε τύφα, τυφάω.

Δ τύφασθομ, τυφάσθωμ.

Π τύφασμε, τυφάσθωσμα.

Μέσος ἀργίσος Δεύτ^ηΘ.

Ε τυποῦ, τυπέθω.

Δ τύπεθομ, τυπέθωμ.

Π τύπεθε, τυπέθωσμα.

Εὐκτικὰ ωαθητικὰ καὶ μέρη.

Εὐεσθως.

Ε τυπτοίμαρ, τύπτοιο, τύπτοιτο.

Δ τυπτοίμεθομ, τύπτοιθομ, τυπτοίθημ.

Π τυπτοίμεθα, τύπτοιθε, τύπτοιντο.

Παρακείμανθ.

Ε πετυμμένος εἴκηρ, πετυμμένος ἔικη, πετυμ-

Δ πετυμμένω εἴτορ, εἴτηρ. (μένος ἔικη.)

Π πετυμμένοι εἴκημαν εἴτε, εἴκησαν.

Ἄργισος ἄ

Ε τυφθείκηρ, τυφθείκη, τυφθείκη.

Δ τυφθείτορ, τυφθείτηρ.

Π τυφθείκημα, τυφθείκητε, τυφθείκησαν.

Ἄργισος Δεύτ^ηΘ.

Ε τυπείκηρ, τυπείκη, τυπείκη.

Δ τυπείκτορ, τυπείκτηρ.

Π τυπείκημα, τύπεικτε, τυπείκησαν.

Μέλλων οὐ.

Ε τυφθισοίμω, τυφθισοίο, τυφθισοίπ.

Δ τυφθισοίμεθον, τυφθισοίθον, τυφθισοίθω

Π τυφθισοίμεθα, τυφθισοίθε, τυφθισοίδ.

Μέλλωρ ΔεύτερΘ.

Ε τυπησοίμω, τυπησοίο, τυπησοίτο.

Δ τυπησοίμεθορ, τυπησοίθορ, τυπησοίθω.

Π τυπησοίμεθα, τυπησοίθε, τυπησοίντ.

Μετ' ὅλῃγορ μέλλωρ.

Ε πεῖψοίμω, πεῖψοίο, πεῖψοίτο.

Δ πεῖψοίμεθορ, πεῖψοίθορ, πεῖψοίθω.

Π πεῖψοίμεθα, πεῖψοίθε, πεῖψοίντο.

Μέσος, ἀόρισΘ α.

Ε τυψάμην, τύψαιο, τύψαιτο.

Δ τυψάμεδορ, τύψαιθορ, τυψάθω.

Π τυψάμεδα, τύψαιθε, τύψαιντο.

Μέσος ἀόρισος ΔεύτερΘ.

Ε τυποίμην, τύποιο, τύποιτο.

Δ τυπίμεθορ, τύποιθορ, τυπίθω.

Π τυποίμεδα, τύποιθε, τύποιντ.

Μέσος μέλλωρ α.

Ε τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιδ.

Δ τυψοίμεθορ, τύψοιθορ, τυψοίθω.

Π τυψοίμεθα, τύψοιθε, τύψοινδ.

Μέσος μέλλωρ Δεύτερος

Ε τυποίμην, τύποιο, τυποῖτο.

Δ τυποίμεθορ, τυποῖθορ, τυποίθωις
Π τυποίμεθα, τυποῖθε, τυποῖντ.

Τητάκτικὰ ωαθητικά. Ενεσώδ.

Ε ἐάμ τύπωμαι, τύπῃ, τύπητ.

Δ ἐάμ τυπώμεθορ, τυποῖθον, τυποῖθορ,
Π ἐάμ τυπώμεθα, τυποῖθε, τυποῖντ).

Πρόσακείμανθ.

Ε πενυμαθὺος ἐάμ ὁ, ἐάμ ἡς, ἐάμ ἤ.

Δ πενυμαθὺω, ἐάν νήτον, νήτον.

Π πενυμαθὺοι ἐάν ώμαν, ἐάν νῆπε, ἐάν ώστι.

Αόρισθ α.

Ε ἐάν τυφθῶ, τυφθῆς, τυφθῆ.

Δ ἐάν τυφθῆτον, τυφθῆτορ.

Π ἐάν τυφθῶμαν, τυφθῆτε, τυφθῶσιμ.

Αόρισθ β'.

Ε ἐάν τυπῶ, τυπῆς, τύπῃ.

Δ ἐάν τυπῆτον, τυπῆτορ.

Π ἐάν τυπῶμαν, τυπῆτε, τυπῶσιμ.

Μέσος ἀόρισθ α.

Ε ἐάν τύψωμαι, τύψῃ, τύψητ.

Δ ἐάν τύψωμεθορ, τύψοθον, τύψοθορ,

Π ἐάν τύψωμεθα, τύψοθε, τύψοντ).

Μέσος ἀόρισθ β'.

Ε ἐάν τύπωμαι, τύπῃ, τύπητ.

Δ ἐάν τυπώμεθορ, τυποῖθον, τύποθορ,

Bibl. der Jusolff.

Π ἔαν τυπῶμεδα, τύπηθε, τύπωνται.

Ἀπάρεμφατα ωλητικὰ Σ' μέσα.

¶ Ενεσῶε, τύπεοθαι.

¶ Παρακείμηνος, πετύφθαι.

¶ Αόρισος πρώτος, τυφθῆναι.

¶ Αόρισος Δεύτερος, τυπῆναι.

¶ Μέλλων ἄ, τυφθήσεοθαι.

¶ Μέλλων Δεύτερος, τυπήσεοθαι.

¶ Μετ' ὀλίγοι μέλλων, πετύψεοθαι.

¶ Μέσος ἀορίσος ἄ, πυγαθαι.

¶ Μέσος ἀορίσος Δεύτερος, τύπεοθαι.

¶ Μέσος μέλλων ἄ, τύψεοθαι.

¶ Μέσος μέλλων β', τυπεῖοθαι.

Ιπδητικόρ ῥῆμα,

Ενεσωσ.

Β ἔιμί, ἔι, ἔστι.

Δ ἔσόμ, ἔσομ.

Π ἔσμέν, ἔσε, ἔστι.

παρατατικος Ηγή ωλητικοι Θ.

Β ἔη, ἔε, ἔη.

Δ ἔτορ, ἔτηρ.

Π ἔμέν, ἔτε, ἔστω.

ΙπδησωτελικΘ.

Ε ἔμηρ, ἔσο, ἔτο.

Μέλλων.

Ε ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσεται, οὐχὶ ἔσω.
Δ ἔσόμεθομ ἔσεσθομ, ἔσεσθομ.

Π ἔσόμενα, ἔσεσθε, ἔσουται.

προσακτικόρ.

Ε ἔσο, ἔσω.

Δ ἔσομ, ἔσωμ.

Π ἔσε, ἔσωσθη, οὐχὶ ἔσωμ.
ευκτικόρ.

Ε εἴώ εἴης, εἴρ.

Δ εἴκτομ, εἴκήτω.

Π εἴκημθη, εἴκητε, εἴκοτα, οὐχὶ εἴδη.
μέλλωμ

Ε ἔσοι μην, ἔσοιο ἔσοιτο.

Δ ἔσοιμενομ, ἔσοισθομ, ἔσοισθη.

Π ἔσοιμενα, ἔσοισθε, ἔσοιντο.

ιποτακτικόρ.

Ε ξάρ̄ ω̄, ξής, ξή.

Δ ξάρ̄ ητομ, ητομ.

Π ξάρ̄ ω̄μθη, ητε, ω̄σιμ.

Απαρέμφατομ.

ξίναι μέλλωμ εσεσθαι.

¶ De formatione temporum.

παρατατικόβ, hoc est præteritū perfectum
formatur a prima singulari, presentis tempore

ris ω in ον mutato, addito augmento, uel
temporali, uel syllabico, ut Τύπτω, ἔτυπτον.
Seruat etiā consonantem præsentis.

πρόσακειμενθ, præteritum perfec-
tum formatur a futuro.

Si futurū ξ ptīm perfectū habet χ

φ

σ

φ

κ

Aut immutabilem.

Habet quoq; eandem penultimam, cum
futuro ut τύφω, τέτυφα. Excipiuntur bisyl-
labā quintae coniugationis quæ ε habent in
penultima futuri, quod in α uerūt, in præ-
terito perfecto, ut ἀερῶ ἐπάρκα.

& secundæ.

Bisyllaba quoq; primæ coniugationis,
quæ ε in penultima habent, illud ε secundū
Atticos in ο mutant, ut πέμφω πεπέμφα
communiter, & πέπομφα attice.

Nota quod uerba quintae coniugationis,
quæ λ uel ξ ante ω habēt, ea retinēt in præ-
terito pfecto, ut φάλλω, φαλῶ, ἐφαλκα, ἀείρω
ἀερῶ, ἐπάρκα. Quæ uero μ habent inter μ
& κ, κ interponūt, ut νέμω νεμῶ νενεμκα.

Verba uero in $\nu\omega$, quæ vel et habet ante
 $\nu\omega$ in præterito perfecto vel abhiciunt, ut κρίνω
κέρικα, κτείνω κτένω ἔτηκα. Quæ uero et in
penultima hñt, & aliquot uerba, quæ in hñt,
illa vel in γ mutant in p̄tō. ut μισθω, μισθω,
μεμίσχκα. μολάω, μολω, μεμόλυγκα.

Medium præteritum.

Medium præteritū, & medium indefinitū,
& medium futurū, præsentis consonantem
seruant, ut λέω, λέλογα. Si autē duæ conso-
nantes fuerint, primā retinent ut τύπτω, τέτυ-
πα. Cum uero præsens ante ω γ habuerit, &
futurum in σω tantum, mediū præteritum δ
habebit, ut φράζω φράσω πέφραδα.

Si autem ante ω γ uel duo σ habuerit, &
futurum in ξω tantum, medium præteritū
γ habebit, ut κράζω κράξω κέραγα, ωλίσω
ωλήξω, πέπληγα.

Nota si in futuro bisyllabo ε fuerit solū,
aut cum i, tunc in o in medio p̄terito muta-
tur, ut λέω λέξω, λέλογα, εἰδω, εἰσω, οἴδα.

Ἄριστος Πῶτς, Indefinitum primū.

Ἄριστος, formatur a futuro ω in ε muta-
to, eademq; consonante seruata, ac præteriti
imperfecti augmento præposito, ut τύπτω,
ε ιη

τυψω, ἔτυψα. ἀγρένω, ἀπρένσω, ἀγόρενσα.

Penultimam uero eandem habet cum futuro, ut τύφω, τυφα. Præter indefinita quæ coniugationis, quorum futurum si ε has buerit ἀρχισθεῖαι assumit, ut νεμῶ, ἔνεμα. Si α, mutat in η ut φαλῶ, ἔφηλω.

Αρχισθεῖαι β'.

Αρχισθεῖαι β', a primo fit extrema in ου mutata, & seruat consonantē mediū pteriti perfecti.

Μέλλωρ πρώτος.

Futurum primū a præsenti fit, ac in ω desinit, idemq; principiū habet, ut τύπτω, τύψω.

†
ξ
σ

Omne futurum λ
ante ω habet aut μ

ν

§

Seruat etiam penultimam propriū præsensis, ut λείπω, λείψω. Præter uerba quintæ coniugationis, quorum futura abhiciunt usnam immutabilem, aut / diphthongi, ut γάλλω, φαλῶ, φαίω φαιῶ.

Secundum futurum, fit a secundo aoristo,

abfecto augmento, ac extrema in ὁ circumflexum mutata, & seruat consonantem mesdij aoristi, ut ἔτυπον, τυπῶ.

Nota quod aoristus secundus, & futurum secundum a primis solum uoce non significacione differunt.

De formatione præteriti passiuī.

Præteritum perfectum passiuū, fit a præterito actiuo mutatione, κα in μαι, ut ἔωσε
κα ἔσωσμαι.

Si in φα desinit, aliud μ adsumit, ut γέρ
γραφα γέγραμμαι.

Si uero in χα desinit præteritum actiuū,
passiuū γ assumit λέλεχα, λέλεγμαι.

Si in κα, a uerbo circūflexo, & ε aut α in penultima habuerit, tum σ assumit, ut γερέ
λακα γερέλασμαι. Cum uero penultima longa fuerit, nihil assumit, ut πεπίκκα πεπίκμαι.

Præteritū perfectum actiuū in κα a uerbis grauissonis, in passiuo σ accipiunt, ut πείθω
πεπίκα πεπίσμαι. Excipiunt uerba quintæ & sextæ coiugationis, quæ nihil ultra μαι
addunt præterito passiuo, ut σέλω, ἔσθικα,
ἔσαλμαι, πλέω, πεπλεύκα, πεπλεύμαι. Excipiunt ἄκουω, πεπάσμαι, & ἀκύω, ἔπασμαι.

ABBREVIATIONES.

per pulchræ scitu, quibus frequentis
sime Græci utuntur indifferenter
& in principio, & in medio,
& in fine uersus.

- ¶ facit αρ, ut μοῦσος [¶] uero facit εν cum accen-
μούσαι.
- ¶ facit αν cum accens- [¶] tu graui, ut τὴν Δια-
φοραν [¶] Διαφοραν.
- ¶ facit αε ut τῆς, ὑμέρας [¶] uero cū accentu cir-
τῆς ὑμέρας.
- ¶ facit αε cum accens- [¶] tu circumflexo, ut Δια-
φοραν [¶] τῆς Διαφορᾶς.
- ¶ facit αις, ut ταις, μού- [¶] σος, ταις μούσαις.
- ¶ uero facit αις cū ac- [¶] cētu circumflexo, ut
cētu circumflexo, ut [¶] τὸν Αιματίου, ταις ταις.
- ¶ facit εις, ut αἴσαντ [¶] εις, εις αἴσαντεσ.
- ¶ facit ευ, ut τύποις [¶] τύποις, εις τόνεις εις
τύποις.
- ¶ facit κη, ut τὴν φύ- [¶] σης, φύσης.
- ¶ facit ιν, ut τὴν φύ- [¶] σης, φύσης.
- ¶ facit ου, ut την ου- [¶] ουσιν.

- ¶ uero facit ἔις cum
accētu circumflexo,
ut τοῦς γρον̄, γονεῖς.
¶ facit οὐ, ut τὸν λό̄
γον̄, λόγον̄.
¶ facit ὁν̄ cum accen-
tu graui, ut τὸν δέ,
δεόν̄.
¶ facit ων̄, ut πῶν λό̄
γον̄, λόγων̄.
¶ uero facit ων̄ cum
accētu circumflexo,
ut τὸν μουσῶν̄, πῶν
μουσῶν̄.
¶ facit ωσ. ut τῆς φύ-
σεων̄, φύσεωσ.
¶ uero facit ων̄ cum
circumflexo, ut ων̄,
ων̄σ.
¶ supra literas sic ἔις
δέωπ̄, facit οὐ, ut
λόγον̄ λόγος.
¶ cum graui uero ac-
centu positū suprali-
teras facit οὐ, ut χο-
ρού, χορού.
- ¶ facit εἰν̄, ut λέγ̄, λέγ̄
γειν̄.
¶ facit ἔιν̄, ut εἰπ̄,
εἰπεῖν̄.
¶ facit οἰς, ut τοῖς, λό̄
γοῖς, λόγοις.
¶ uero facit οῖσ cum
circumflexo, ut τοῖσ
δυκτ̄, θυκτῖσ.
¶ facit οὐς, ut τοὺς λό̄
γοὺς, λόγοις.
¶ uero facit οὐς cum
graui, ut τοὺς δυκ-
τοὺς, τοὺς δυκτοὺς.
¶ positum supra literas
ras facit ται, ut λέγ̄
γεται, λέγεται, λέγονται,
λέγονται.
¶ uero in cōtextu fas-
cit ται, ut λέγεται,
λέγεται.
¶ ὅις facit σθαι, ut τοῦ
πίεσθαι, τύπεσθαι.
¶ ἕις facit δε.

μελ uel sic μῆ, uel οὐ facit σθ, ut ξειλός,
sic καὶ, uel sic Κ, ξειλός.
facit καὶ. οὐ facit σσ, ut γλῶσσα
γαρ, uel sic γῷ, uel γλῶσσα.
sic ἀ, uel sic γῷ, χ̄ facit σχ, ut χῆμα,
facit γάρ. σχῆμα.
ζεῖ facit ζετί. ζ̄ facit ου, ut λόγος,
δ̄ facit αῃ, ut δέτος, λόγου.
ζ̄, uel sic θ̄ facit εῃ, εῦγε,
ut ωάτζ, ωάτερ. η̄, uel sic ει, facit ει,
εν facit εν. ut λέγει, λέγει.
μεῑ, uel sic μέῑ, uel τ̄ facit τι, ut τῷ γράμ
sic μ̄, facit μέη. ματ̄ γράμματι.
ιω facit ιν ut πιὼ κό: τ̄ facit πιῃ.
εἰω, κόρκν. ζ̄ facit σα.
ω̄ facit υω, η̄ γωνή, τ̄ facit τοῦ.
γυνή. τ̄, uel sic θ̄, uel sic
γ̄, uel sic γ̄, facit τρ̄, ζ̄, facit τὸ.
ut του ωάτρός, ωας φ̄ι facit φι.
ζός, ωάτρός. π̄ facit πτ.
σ̄ facit στ̄, ut σοῖχος, γῆν facit γεη, γῆνος
στοῖχος. γένθ.
ω̄ facit σπ̄, ut ωεῦ; ν̄ facit ν̄, ut φνσίς,
δ̄ε, σπεῦδε. φνσίς.

ῡ facit ῡ, ut μ̄ης,
μ̄ης.
η̄ facit η̄, ut γλῶττα,
γλῶττα.
Ω̄ facit ο̄ς.
κ̄ῑ facit κατα.
τ̄ο̄ facit το̄υ.

Ω̄ facit ῑς.
η̄ω̄ facit τω̄μ.
η̄η̄ facit κω̄μ.
η̄η̄ facit ξξ.
η̄η̄ facit τω̄μ.
η̄η̄ facit η̄ν.
η̄η̄ facit τω̄.

ΤΕΛΟΣ, ΗΓΕΙ ΣΕΦΩΝ ΔΟΞΑ.
Finis, & deo gratia.

ARGENTORATI. LITE
ris stanneis expolitum, Kalendis
Septembribus. Virginei par
tus Anno i s 20.

THE ESTATE OF MARY
WILLIAMSON

